

— 'Όχι, εἶπεν ἡ κυρία Μαιυλάη· ἀλλ' ἐπεθύμουν νὰ σκεφθῆς προηγουμένως ὠρίμως.

— 'Εσκέφθην λίαν ὠρίμως, ἀπεκρίνατο ἐκεῖνος μετὰ ζωηρότητος. Πολλὰ ἤδη ἔτη, μῆτέρ μου, τὸ αὐτὸ μόνον κάμνω, ἀφ' ὅτου ἤλθον εἰς θέσιν νὰ σκέπτομαι σπουδαίως. Τὰ αἰσθημάτά μου εἰσι σταθερὰ καὶ ἀκλόνητα, καὶ τοιαῦτα ἔσονται πάντοτε. Διατί νὰ βρῶ δύνω τὴν δημολογίαν αὐτῶν δι' ἀναβολῶν ἀσκόπων; Οὐχί! πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἀνίγκη ἡ 'Ρόζα νὰ με ἀκούσῃ.

— Θά σε ἀκούσῃ, εἶπεν ἡ κυρία Μαιυλάη.

— 'Εκ τοῦ τόνου μὲ τὸν ὁποῖον λέγετε τοῦτο, μῆτέρ μου, δύναμαι νὰ εἰκάσω ὅτι θά με ἀκούσῃ μὲ πολλὴν ψυχρότητα, εἶπεν ὁ νέος ἀνησυχῶς.

— Ψυχρῶς ὄχι, ὑπολαβοῦσα εἶπεν ἡ πρεσβυτίς· τοῦναντίον μάλιστα.

— Πῶς! ἀνεφώνησεν ὁ νέος· μήπως ἔχει συμπάθειαν πρὸς ἄλλον τινά;

— Βεβαίως ὄχι, εἶπεν ἡ μήτηρ· διότι, ἐκτὸς ἂν μεγάλως ἀπατῶμαι, εἶναι πλήρης ἀγάπης πρὸς σέ. ἤθελον νὰ εἶπω τοῦτο, ἐξηκολούθησε λέγουσα, ἰδοῦσα τὸν υἱὸν τῆς ἔτοιμον νὰ τὴν διακόψῃ· προτοῦ νὰ ἐξαρτήσῃς ἀνεπιφυλάκτως ἐκ μιᾶς ἐλπίδος τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν σου, σκέφθητι μικρὸν, ἀγαπητόν μου τέκνον, καὶ συλλογίσθητι περὶ τῆς τιμῆς τῆς 'Ρόζας, καὶ κρῖνον πόσον ἐπὶ τῆς ἀποφάσεώς της δύναται νὰ ἐπιδράσῃ ἡ γνώσις τῆς μυστηριώδους αὐτῆς γεννήσεως· διότι ἐγκαρδίως εἶναι ἀφωσιωμένη ἡμῖν καὶ εὐγενῆς αὐταπάρνησις διακρίνει πάντοτε αὐτὴν καὶ ἐν τοῖς μεγάλοις καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις.

— Τί ἐννοεῖτε διὰ τούτου;

— Ἀφίνω εἰς σέ τὴν φροντίδα νὰ μαντεύσῃς, ἀπεκρίνατο ἡ κυρία Μαιυλάη. Ἀνάγκη νὰ ὑπάγω νὰ εὔρω τὴν 'Ρόζαν. . . καὶ, ὁ Θεὸς βοηθός!

— Θά σας ἐπανίδω ἀπόψε; εἶπεν ὁ νέος μετὰ ζωηρότητος.

— Ὅταν ἀφήσω τὴν 'Ρόζαν.

— Θά τῇ εἶπητε ὅτι εὐρίσκουμαι ἐνταῦθα; ἠρώτησεν ὁ 'Βερρίκος.

— Ἀνκμφιβόλως.

— Καὶ θά τῇ εἶπητε ὅλους τοὺς πόνους μου, τὴν ἀγωνίαν μου καὶ τὸν διάπυρον πόθον τοῦ νὰ τὴν ἴδω. . . Δὲν θά μοι ἀρνηθῆτε τοῦτο, μῆτέρ μου;

— 'Όχι, ἀπεκρίνατο ἡ πρεσβυτίς. Θά τα μάθῃ ὅλα.»

Καὶ θλίψασα φιλοστόργως τὴν χεῖρα τοῦ υἱοῦ τῆς, ἐξῆλθε μετὰ σπουδῆς.

*Ἐπεται συνέχεια.

**Π

*Ἑλληνικόν

ΤΟ ΕΝ ΜΟΣΧΑ, ΠΡΩΤΟΝ ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ

'Εν ταῖς ἐν Μόσχῃ ἐκδιδομέναις *Εἰδήσεσι τοῦ ἐν Μόσχῃ δημορχείου*, γράφει ὁ «Παρνασσός,» ὁ ῥώσσος ἀρχαιολόγος Μαρτίνοβ καταχώρισε λίαν

περιέργους ἀρχαιολογικάς ἐκθέσεις περὶ τῶν ὀδῶν τῆς ἀρχαιοτάτης ταύτης κοιτίδος τῶν Μοσχοβιτῶν. Μεταξὺ ἄλλων περιέργων ἀναφέρεται ὅτι μία τῶν ὀδῶν τῆς Μόσχας μέχρι τοῦδε ὀνομάζεται *Ἰστερίησκη, περσεούλοκ*. Τίς ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ ὅτι τὸ ὄνομα ταύτης τῆς ὀδοῦ εἶνε ἐλληνικῆς καταγωγῆς; Ἰδοῦ τὴν τρόπον ἐξηγεῖ τοῦτο ὁ κ. Μαρτίνοβ. Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ, κειμένη παρά τῇ Ἑλληνικῇ μονῇ ἀριστερόθεν πρὸς τὸ Κρεμλίον, ἐν σκολιᾷ ὀδῷ ὑπῆρξε τὸ πρῶτον ἐν Μόσχῃ ἰδρυθὲν καφενεῖον, ἐνθα κατὰ τὰς ἐορτασίμους ἡμέρας συνηθροίζοντο οἱ ἐκεῖ παρεπιδημοῦντες Ἕλληνες, συζητοῦντες περὶ τῶν ἐμπορικῶν αὐτῶν ὑποθέσεων, ἔτρωγον διάφορα φαγητά, ἔπινον οἶνον θερμὸν, καφὲ καὶ ἐκάπνιζον. Τὴν συνέλευσιν ταύτην ἀπεκάλουν οἱ Ἕλληνες *Ἐστιατόριον*· ἀλλ' οἱ Ῥῶσοι ταχέως παρεμόρφωσαν τὴν ξένην λέξιν καὶ ἤρξαντο ἀποκαλοῦντες ὅπως τὸ καφενεῖον τοῦτο οὕτω καὶ τὰ λοιπά ὅμοια αὐτῷ ξενοδοχεῖα καὶ πανδοχεῖα ἰστέριγλη καὶ μεταγενέστερον ἀβστέριγλη.

Ο ΚΑΛΤΣΟΔΕΤΗΣ

'Εν τινι γαλλικῇ ἐφημερίδι ἀναγινώσκομεν τὴν ἐπομένην βραχεῖαν ἱστορίαν ὑπὸ τὴν ἐποψιν, ἐννοεῖται, τῆς ἐνδυμασίας περὶ τοῦ καλτσοδέτου, τοῦ μέρους τούτου τοῦ τόσου. . . ἀπαραιτήτου τοῦ γυναικείου ἱματισμοῦ·

«Ὁ καλτσοδέτης χρονολογεῖ τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ σπουδαιότητα κυρίως ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ', θεωρηθεὶς οὐχὶ ὡς μικρὸν ἀπόκρυφον μέρος τοῦ ἱματισμοῦ, ἀλλ' ὡς ἀληθὲς κόσμημα τῆς ὅλης ἐνδυμασίας. Οὐχ ἦττον καὶ πρὸ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' ὁ καλτσοδέτης ἠθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν γυναικῶν ὡς ἀντικείμενον πολυτελείας. Ἐν τινι πραγματεῖᾳ περὶ τοῦ θέματος τούτου δημοσιευθεῖσῃ ἐν τῷ Paris-Journal, λέγεται ὅτι ὁ καλτσοδέτης περιετυλίσσετο ὑπὲρ τὸ γόνυ προσαρτώμενος ἐκεῖ διὰ πολυτελῶν πορπῶν καὶ κρίκων καλουμένων blouque, fermaur ἢ mordans. Ὅταν αἱ κυριαὶ ἵππευον ἄρῖνον ἐντελῶς καταφανῆ τὴν κνήμην των πεφυλακισμένην ἐντὸς περικνημίδος μεταξίνης πλουσιώτατα εἰργασμένης, καὶ ἐπεδείκνυον εἰς πάντων τὰ ὄμματα καλτσοδέτας ἐκ πολυτίμων μετάλλων μεγίστης ἀξίας.

'Ἐνίστε οἱ καλτσοδέται ἐχρησίμευον καὶ ὡς ἰδιάζον ἐμβλημα. Οὕτως ὅταν δούκισσα τῆς Αὐρηλίας περιῆλθεν εἰς χηρείαν ἐκόσμησε τοὺς ἑαυτῆς διὰ ἐγκαύστων δακρύων καὶ φύλλων ἴου τοῦ τριχρόου (pensée) ἐναλλάξ, ὅπως δείξῃ τὴν θλίψιν αὐτῆς ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀνδρός.

'Ἰστορεῖται ὅτι ἡ Μαρία Στούαρτ, ἧς ἡ κνήμη ἤτό τι θαυμάσιον, ἐπὶ τοσοῦτον ἐξώθησε τὴν φιλαρέσκειαν καὶ τὴν ψυχικὴν ἀταραξίαν ὥστε ἐπιμελῶς νὰ φροντίσῃ ἡ ὑπόδησις αὐτῆς νὰ ἔχῃ χρῶμα μετᾶξης, νὰ εἶναι δ' ἐπεξεργασμένη διὰ